

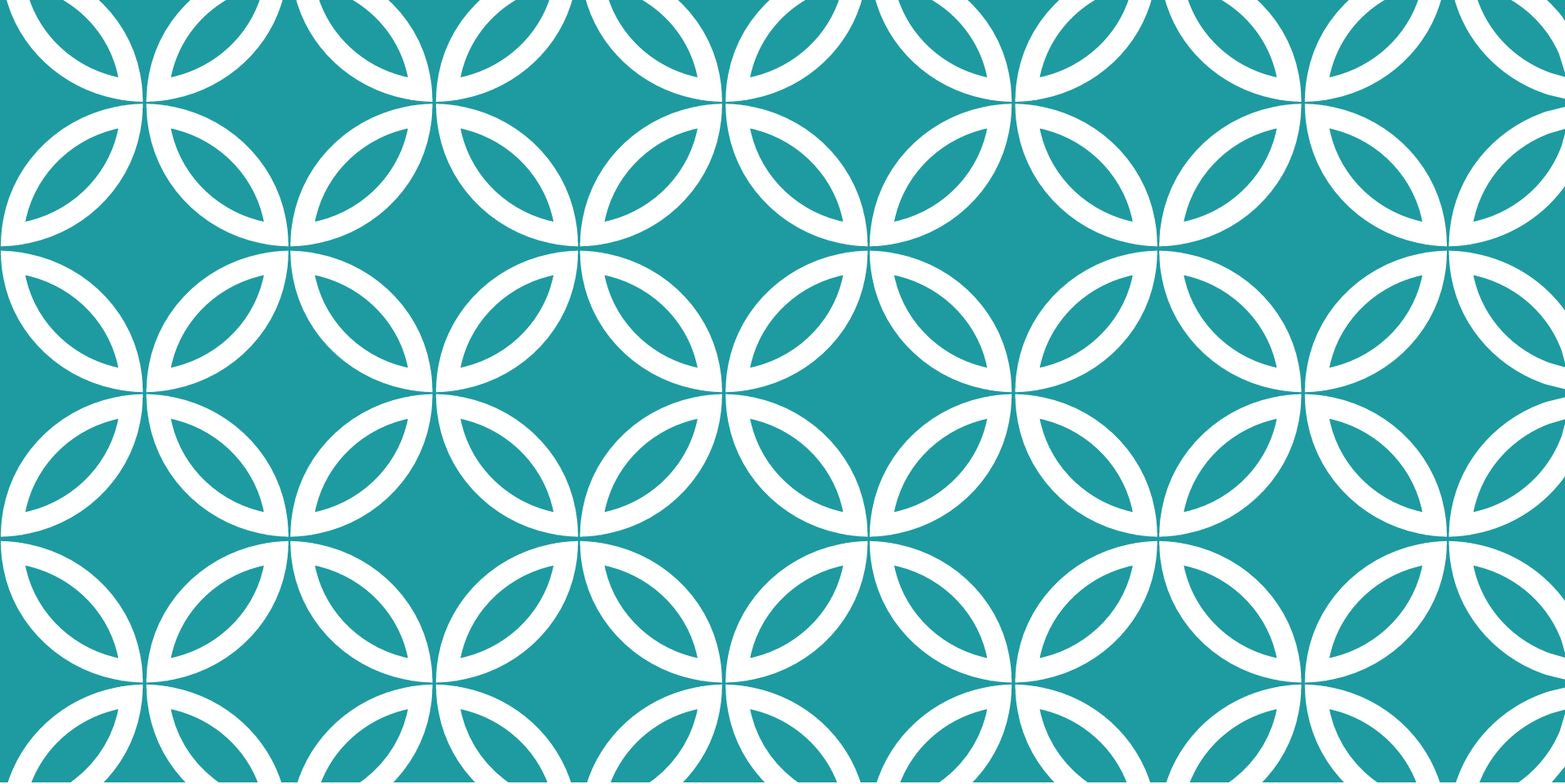
PODSTAWY HANDLU ZAGRANICZNEGO

Unia Europejska

dr inż. A. Makowska

CEL ZAJĘĆ

Zaznajomienie słuchaczy z problematyką prowadzenia międzynarodowej działalności handlowej przez przedsiębiorstwo poprzez przekazanie informacji z zakresu klasyfikacji transakcji, sposobów płatności stosowanych w handlu zagranicznym, tworzenia korespondencji handlowej.

DEFINICJA INTEGRACJI GOSPODARCZEJ

POJĘCIE MIĘDZYNARODOWEJ INTEGRACJI GOSPODARCZEJ

Zacieśnianie więzów gospodarczych pomiędzy daną grupą państw.

B. Balass:

„- **proces** – obejmujący przedsięwzięcia, które zmierzają do zniesienia dyskryminacji między jednostkami gospodarczymi należącymi do różnych państw

- **stan** – brak dyskryminacji między gospodarkami narodowymi”

PRZESŁANKI MIĘDZYNARODOWEJ INTEGRACJI GOSPODARCZEJ

Aspekt bezpieczeństwa zewnętrznego i wewnętrznego

integracja jako narzędzie zapobiegania konfliktom międzynarodowym, działająca stabilizująco na uczestników procesu i wzmacniająco na ich pozycję obronną w stosunku do państw trzecich.

Aspekt ekonomiczny:

integracja jako element procesu internacjonalizacji stosunków gospodarczych i społecznych na świecie.

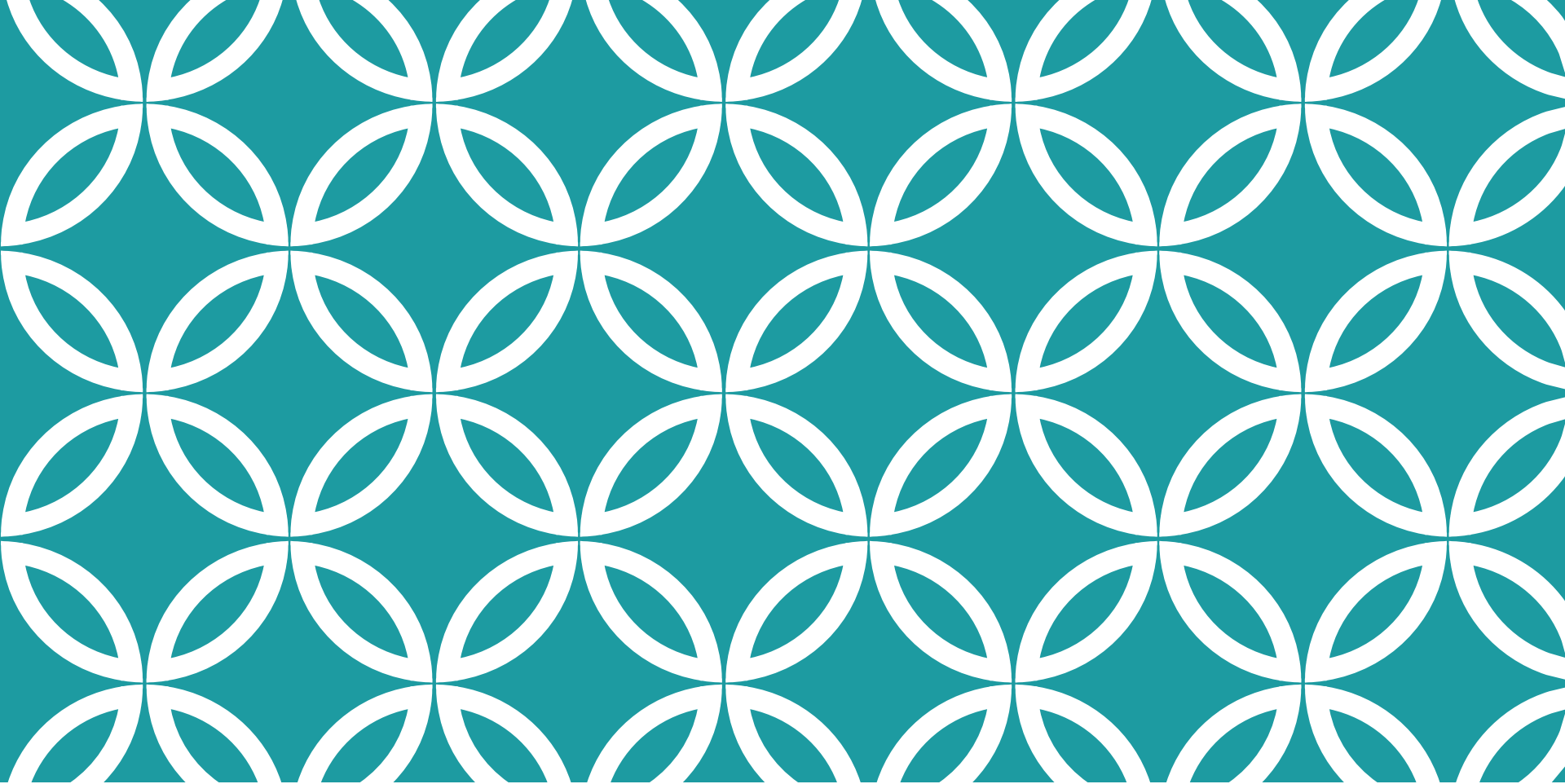
FORMY I ETAPY MIĘDZYNARODOWEJ INTEGRACJI GOSPODARCZEJ

Formy:

- instytucjonalna
- rynkowa

Etapy (wg B.Balassa):

- strefa wolnego handlu
- unia celna
- wspólny rynek
- unia gospodarcza i monetarna
- integracja całkowita

ĆWICZENIE

Definicje stopni integracji
gospodarczej

STREFA WOLNEGO HANDLU

Ugrupowanie
gospodarcze
co najmniej dwóch
państw

które w ustalonym
z góry okresie znoszą
we wzajemnych
obrotach handlowych
cła

i opłaty o podobnych
skutkach

oraz ograniczenia
ilościowe
(i środki wywołujące
podobne skutki
w eksporcie i imporcie)

pozostawiając sobie
swobodę w ich
wykorzystaniu wobec
państw trzecich.

UNIA CELNA

Ugrupowanie
co najmniej dwóch
państw,

które znoszą wobec
siebie cła

i inne ograniczenia
w handlu

oraz wprowadzają
wspólną taryfę celną

i politykę w zakresie
ograniczeń ilościowych
(i innych o podobnych
skutkach)
wobec państw trzecich.

EFEKTY UNII CELNEJ

Efekt kreacji handlu:

wzrost obrotów handlowych pomiędzy członkami ugrupowania w wyniku usunięcia ceł i innych barier w handlu pomiędzy nimi oraz pozostawieniu ich w stosunku do państw trzecich.

Efekt przesunięcia handlu:

zwiększenie obrotów handlowych pomiędzy członkami ugrupowania kosztem zmniejszenia handlu pomiędzy poszczególnymi członkami a państwami trzecimi.

WSPÓLNY RYNEK

Wyższy od strefy wolnego handlu i unii celnej etap integracji, w ramach którego wprowadza się **cztery swobody przepływu:**

**Osób
/pracowników**

kapitału

towarów

usług

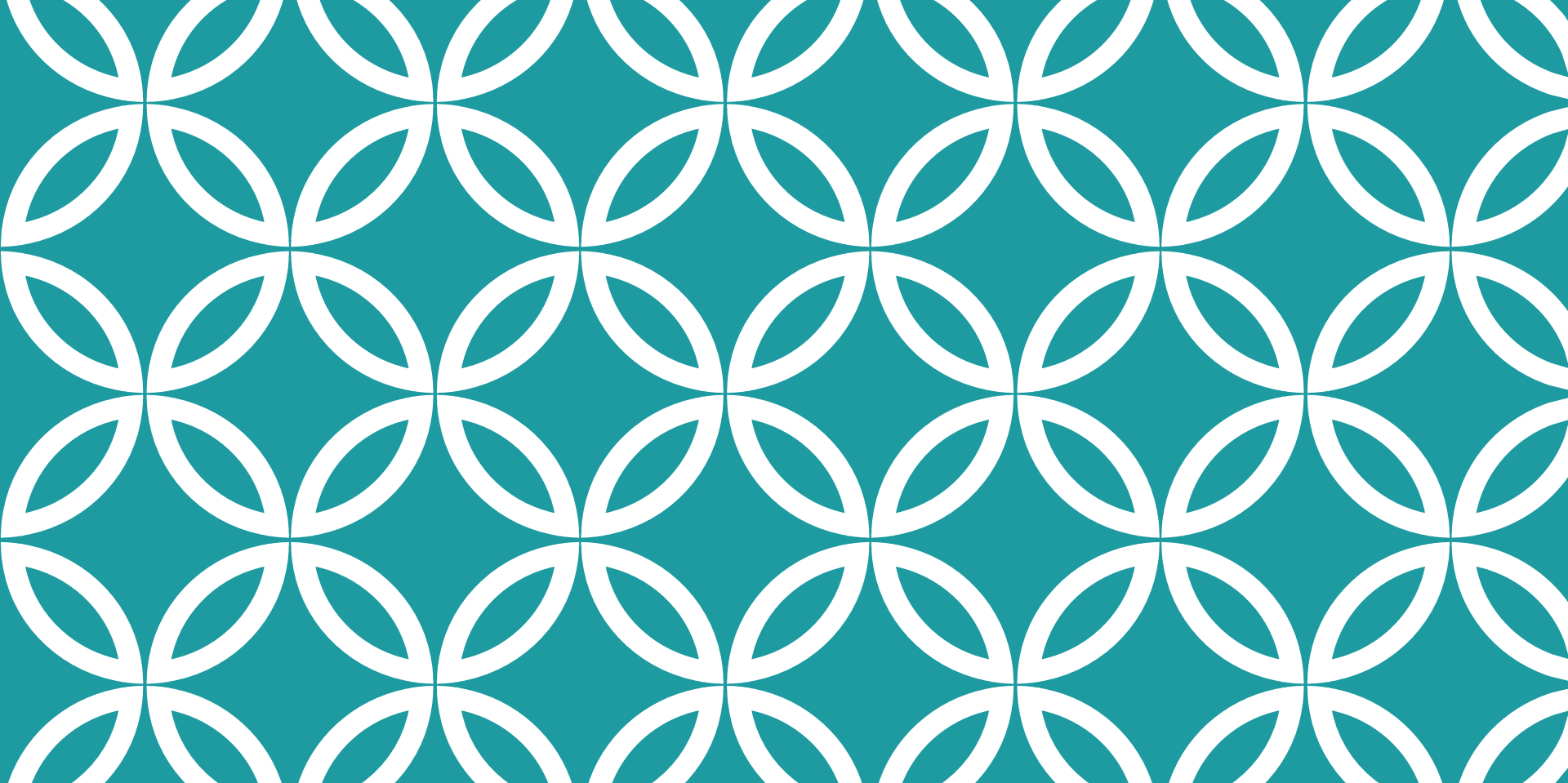
UNIA GOSPODARCZA I MONETARNA

**Unia walutowa
i monetarna**
zakłada koordynację
i unifikację polityki walutowej
(wspólna waluta)

Unia gospodarcza
zakłada koordynację lub
unifikację poszczególnych
dziedzin polityki
gospodarczej

INTEGRACJA CAŁKOWITA

HISTORIA INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ

PLAN MARSCHALLA

- 5 czerwca 1947 roku Sekretarz Stanu USA, generał G. Marschall zaproponował krajom europejskim pomoc finansową (Program Odbudowy Europejskiej)
- Kraje otrzymujące pomoc zobowiązały się do uczestniczenia w organizacji powołanej do zarządzania pomocą i opracowania wspólnego programu odbudowy europejskiej, do współpracy, koordynacji polityk oraz liberalizacji handlu

ORGANIZACJA EUROPEJSKIEJ WSPÓŁPRACY EKONOMICZNEJ - OEEC

- 16 kwietnia 1948 roku powołano do życia Organizację Europejskiej Współpracy Ekonomicznej
Austria, Belgia, Dania, Francja, Grecja, Holandia, Irlandia, Islandia, Luksemburg, Norwegia, Portugalia, Szwecja, Szwajcaria, Turcja, Wielka Brytania i Włochy.
- W 1955 roku do OEEC została przyjęta RFN, a w 1959 Hiszpania.
- Celem OEEC była koordynacja wykorzystania pomocy amerykańskiej oraz ustanowienie wielostronnego systemu płatności
- Konwencja z 14 grudnia 1969 roku powołała do życia Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD), do której przystąpiły USA.

RADA EUROPY

- Międzynarodowy Komitet Koordynacji na rzecz Stanów Zjednoczonych Europy, pod przewodnictwem brytyjskiego ministra Duncana Sandysa, zwołał w maju w 1948 w Hadze, Kongres Europy.
- 5 maja 1949 roku w Londynie podpisano statut Rady Europy, jako organizacji o charakterze parlamentarnym i dyskusyjnym, której celem było zabezpieczanie i rozwijanie wspólnego dziedzictwa europejskiego oraz pokoju, sprawiedliwości i współpracy międzynarodowej.

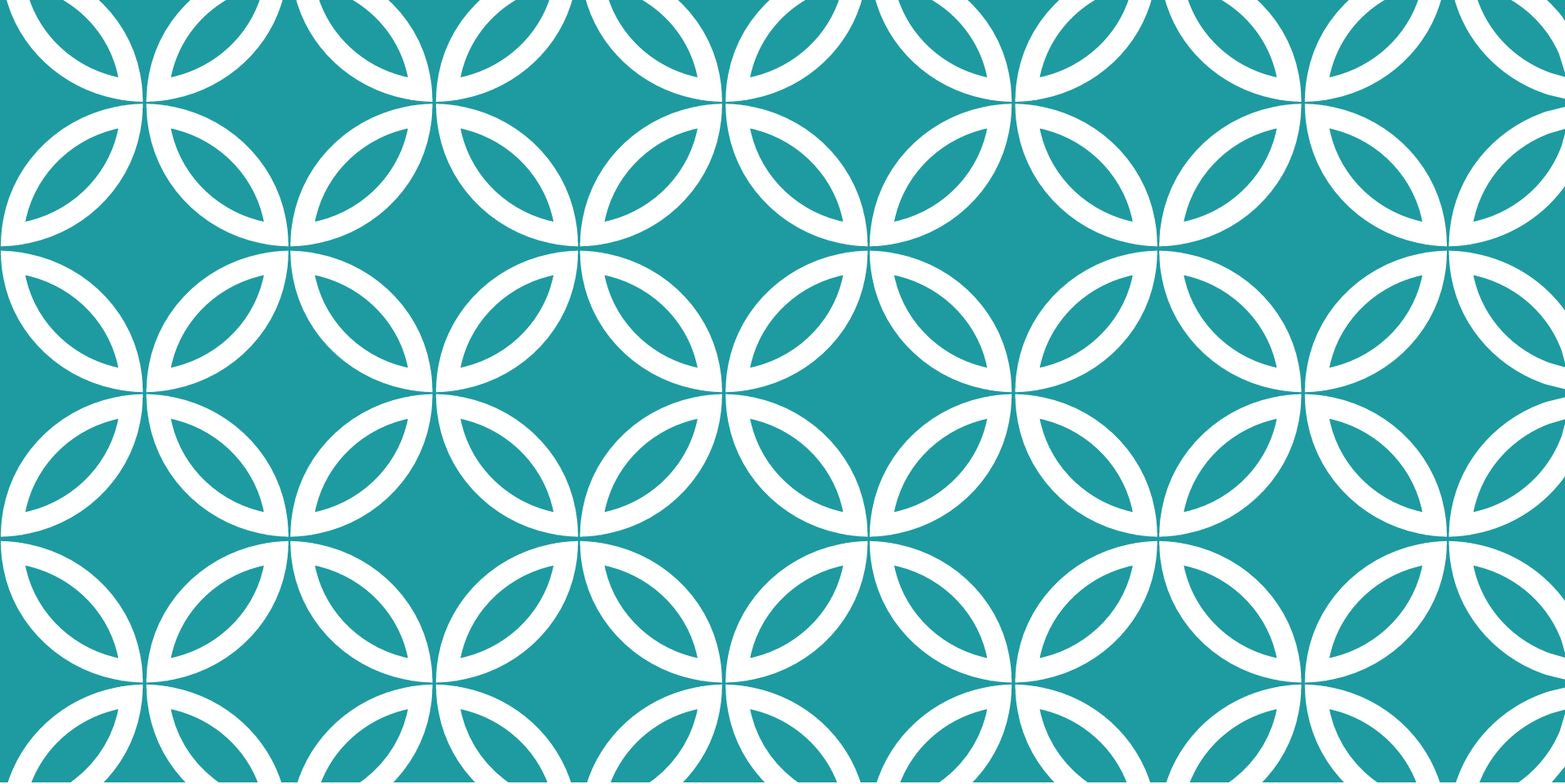
PLAN SCHUMANA

9 maja 1950 roku francuski minister spraw zagranicznych Robert Schuman przedstawił propozycję utworzenia przez kraje Europy Zachodniej wspólnoty, której główną zasadą było wyłączenie spod kontroli narodowej przemysłów stalowego i węglowego oraz upoważnienia władz tej wspólnoty do zarządzania tymi gałęziami.

Autorem koncepcji był Jean Monnet

ĆWICZENIE

Etapy rozszerzania Unii Europejskiej –
identyfikacja państw i lat przyłączenia do UE

EUROPEJSKA WSPÓLNOTA WĘGLA I STALI

18 kwietnia 1951 roku w Paryżu Belgia, Francja, Holandia, Luksemburg, Niemcy i Włochy podpisały Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Węgla i Stali.

Traktat wszedł w życie 25 lipca 1952.

Na mocy Traktatu EWWiS

- został utworzony wspólny rynek węgla i stali,
- powołano instytucje: Wysoką Władzę z Komitetem Konsultacyjnym, Zgromadzenie, Specjalną Radę Ministrów oraz Trybunał Sprawiedliwości

EUROPEJSKA WSPÓLNOTA OBRONNA EUROPEJSKA WSPÓLNOTA POLITYCZNA

- Równocześnie Francja zaproponowała utworzenie Europejskiej Wspólnoty Obronnej, wprowadzającej wspólną armię zachodnioeuropejską oraz Europejskiej Wspólnoty Politycznej.
- 27 maja 1952 członkowie EWWiS podpisali układ powołujący do życia Europejską Wspólnotę Obronną. Nie wszedł on w życie w związku z odrzuceniem go przez francuskie Zgromadzenia Narodowe.

EUROPEJSKA WSPÓLNOTA GOSPODARCZA ORAZ EUROPEJSKA WSPÓLNOTA ENERGII ATOMOWEJ (EUROATOM)

25 marca 1957 roku Belgia, Francja, Holandia, Luksemburg, Niemcy i Włochy podpisały dwa Traktaty ustanawiające:

Europejską Wspólnotę Gospodarczą
i Europejską Wspólnotę Energii Atomowej

Traktaty weszły w życie 1 stycznia 1958 roku.

EUROPEJSKA WSPÓLNOTA GOSPODARCZA

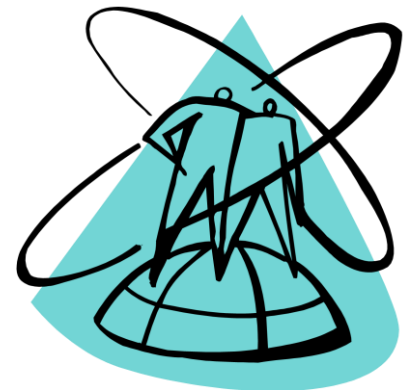
- stopniowe **znoszenie** w obrocie między państwami członkowskimi **ceł i ograniczeń ilościowych** w przywozie i wywozie oraz wszelkich innych środków o podobnych skutkach,
- ustanowienie **wspólnej taryfy celnej i wspólnej polityki handlowej** wobec państw trzecich,
- **zniesienie** między państwami **przeszkód w swobodnym przepływie osób, usług i kapitału,**
- prowadzenie **wspólnej polityki w zakresie rolnictwa,**
- **zapewnienie wolnej konkurencji** we wspólnym rynku, przez ustanowienie zakazu praktyk ją ograniczających,
- prowadzenie **wspólnej polityki transportowej,**
- **ujednoczenie ustawodawstwa** poszczególnych państw w zakresie niezbędnym do działań wspólnego rynku,
- utworzenie **Europejskiego Funduszu Społecznego,**
- utworzenie **Europejskiego Banku Inwestycyjnego**

Traktat przewidywał realizację wspólnego rynku w trzech etapach (po 4 lata) do 1970 roku.

EUROPEJSKA WSPÓLNOTA ENERGII ATOMOWEJ

Celem Euroatomu był rozwój europejskiego przemysłu nuklearnego poprzez rozwój badań, ustanowienie regulacji w zakresie produkcji oraz inwestycji w przemysł atomowy.

W układzie zawarta jest deklaracja o pokojowym wykorzystaniu energii atomowej.

KRYZYS INTEGRACJI

Powstanie EFTA

- 4 stycznia 1960 roku z inicjatywy Wielkiej Brytanii 7 państw (Austria, Dania, Norwegia, Portugalia, Wielka Brytania, Szwecja i Szwajcaria) utworzyło Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu (EFTA), którego celem była liberalizacja handlu, ale bez powoływania instytucji ponadnarodowych. W 1961 do EFTA dołączyła Finlandia.

Złożenie aplikacji o członkostwo

- W 1961 roku Wielka Brytania złożyła wniosek o przystąpienie do Wspólnot Europejskich. Rok później trzy kolejne państwa, Dania, Norwegia oraz Irlandia, złożyły swoje aplikacje. Negocjacje zostały zerwane w 1963 z powodu sprzeciwu Francji.

Kryzys integracji europejskiej

- prowadzenie "polityki pustego krzesła,, przez Francję,
- kryzys zażegnano dopiero w 1966 roku w Luksemburgu

I ROZSZERZENIE WIELKA BRYTANIA, IRLANDIA I DANIA

W 1970 rozpoczęły się negocjacje o przystąpienie do WE Danii, Irlandii, Norwegii i Wielkiej Brytanii.

1 stycznia 1973 Wielka Brytania, Dania i Irlandia wstąpiły do Wspólnot Europejskich.

Traktat z Norwegią nie wszedł w życie po negatywnym wyniku referendum w tym kraju.

II I III ROZSZERZENIE GRECJA, HISZPANIA I PORTUGALIA

1 stycznia 1981 roku do Wspólnot przystąpiła Grecja

1 stycznia 1986 Hiszpania i Portugalia

JEDNOLITY AKT EUROPEJSKI

18 lutego 1986 roku podpisany został Jednolity Akt Europejski, który wszedł w życie 1 lipca 1987 roku:

- realizacji Jednolitego Rynku Wewnętrznego, który oznacza rynek bez granic, barier fizycznych i technicznych,
- w ramach Jednolitego Rynku Wewnętrznego zagwarantowana jest swoboda przepływu towarów, osób, usług i kapitału.

JAE przedstawia 286 instrumentów (w postaci wspólnotowych aktów prawnych ujętych w tzw. Białej Księdze). Zawierają one m.in. harmonizację regulacji prawnych w dziedzinie przepływu i bezpieczeństwa towarów przemysłowych, prawa konkurencji, prawa spółek, prawa podatkowego.

JAE zawiera także postanowienia dotyczące współpracy w dziedzinie ochrony środowiska, wzmocnienia roli Parlamentu Europejskiego, oraz ustanowienie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa.

Realizacja rynku wewnętrznego została ukończona 31 grudnia 1992 roku.

TRAKTAT Z MAASTRICHT

7 lutego 1992 w Maastricht podpisano Traktat o Unii Europejskiej.

Powołuje on Unię Europejską, jako kolejny etap integracji europejskiej.

Cele:

- utworzenie Unii Ekonomicznej i Monetarnej oraz wprowadzenie wspólnej waluty,
- tworzy podstawy współpracy we wspólnej polityce zagranicznej i bezpieczeństwa,
- pogłębia wspólne działania w dziedzinie spraw wewnętrznych i wymiaru sprawiedliwości.

Unia Europejska

I filar

obejmuje istniejące trzy Wspólnoty Europejskie. Traktat rozszerza i dokładniej określa ich kompetencje w szeregu dziedzinach. EWG zmienia nazwę na Wspólnotę Europejską,

II filar

obejmuje postanowienia dotyczące wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa,

III filar

obejmuje postanowienia dotyczące współpracy państw członkowskich w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych.

IV ROZSZERZENIE AUSTRIA, SZWECJA I FINLANDIA

W 1995 roku Austria, Szwecja i Finlandia przystąpiły do Wspólnoty

Norwegia w referendum nie przyjęła Traktatu Akcesyjnego

TRAKTAT Z AMSTERDAMU

2 października 1997

Cele:

- rozszerzenie zasady podejmowania decyzji kwalifikowaną większością głosów na nowe obszary współpracy Unii,
- koordynację zasad zatrudnienia oraz wzmocnienie zasad polityki społecznej,
- wzmocnienie działań polityki ochrony środowiska, ochrony konsumenta i wprowadzenie obywatelstwa UE
- zawiera także nowe postanowienia co do wspólnej polityki zagranicznej, bezpieczeństwa i obrony oraz spraw wewnętrznych.

TRAKTAT Z NICEI

26 lutego 2001

- zmiany dotyczące m.in. wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, zasad tzw. bliższej współpracy w II i III filarze
- Protokół i Deklarację w sprawie rozszerzenia UE (zmiany w systemie instytucjonalnym)

V ROZSZERZENIE – 1 MAJA 2004R.

Malta

Cypr

Polska

Czechy

Słowacja

Węgry

Litwa

Łotwa

Estonia

Słowenia

TRAKTAT LIZBOŃSKI

13 grudnia 2007 r.

Zmienia Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską

Ratyfikowany w październiku 2009r.

VI I VII ROZSZERZENIE

Rumunia i Bułgaria weszły do UE w styczniu 2007r.

Chorwacja dołączyła do UE w styczniu 2013 roku.

KRAJE KANDYDUJĄCE

Była Jugosłowiańska Republika Macedonii

Czarnogóra

Islandia

Serbia

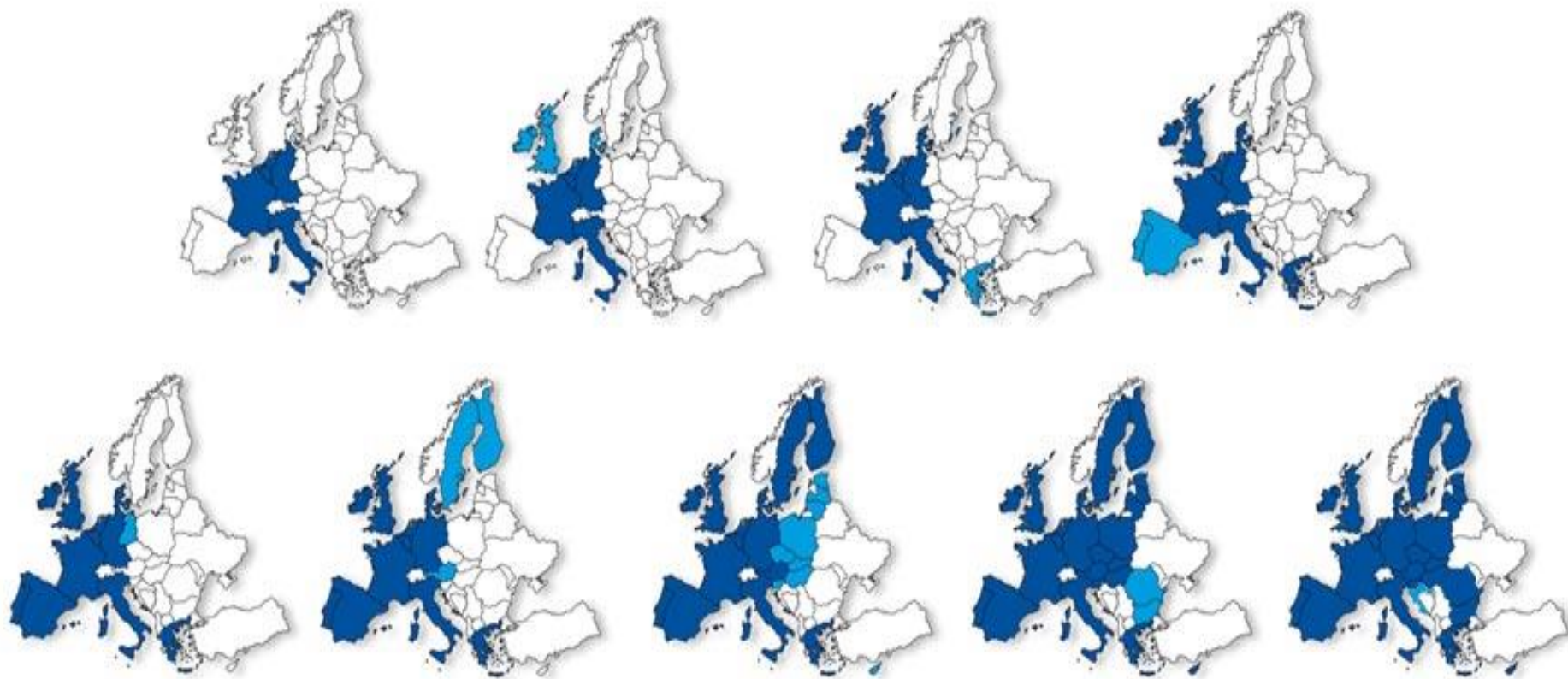
Turcja

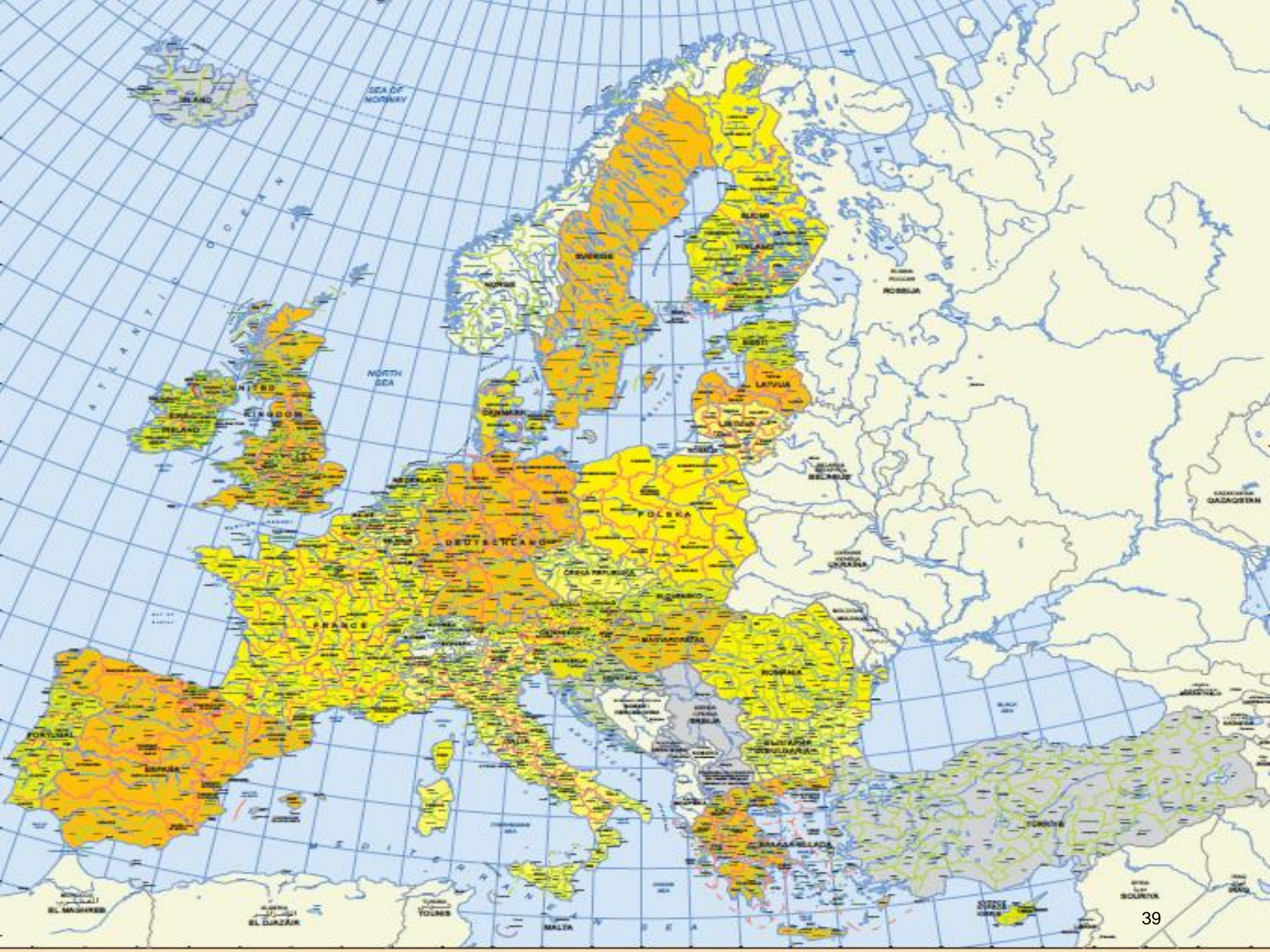
... Albania

Bośnia i Hercegowina

Kosowo

ROZSZERZENIA OD 6 DO 28 PAŃSTW

PRZEWODNICZĄCY INSTYTUCJI UE – PODZIAŁ KOMPETENCJI

Przewodniczący Parlamentu Europejskiego – Martin Schulz

Kadencja: sierpień 2014 –
Styczeń 2017

Wybrany przez: posłów do
Parlamentu Europejskiego

Zadania:

czuwa nad przestrzeganiem
Regulaminu PE

nadzoruje działalność
Parlamentu i różnych komisji

reprezentuje Parlament we
wszystkich kwestiach prawnych

PRZEWODNICZĄCY INSTYTUCJI UE – PODZIAŁ KOMPETENCJI

Przewodniczący Rady Europejskiej – Donald Tusk

Kadencja: grudzień 2014 – maj 2017

Mianowany przez: przywódców państw członkowskich (szefów państw i rządów krajów UE)

Zadania:

kieruje pracami Rady Europejskiej przy określaniu ogólnego kierunku polityki i priorytetów UE – we współpracy z Komisją

wspomaga osiągnięcie spójności i porozumienia w Radzie Europejskiej

reprezentuje UE na zewnątrz w sprawach

PRZEWODNICZĄCY INSTYTUCJI UE – PODZIAŁ KOMPETENCJI

Przewodniczący Komisji Europejskiej – Jean-Claude Juncker

Kadencja: listopad 2014 – październik 2019

Mianowany przez: przywódców państw członkowskich (szefów państw i rządów krajów UE) i po zatwierdzeniu przez Parlament Europejski

Zadania:

sprawuje polityczne kierownictwo w Komisji

zwołuje posiedzenia kolegium komisarzy i im przewodniczy

kieruje pracami Komisji we wdrażaniu polityki UE

